Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tionde avdelningen)

den 28 oktober 2020*

”Begäran om förhandsavgörande – Direktiv 2006/126/EG – Artiklarna 2.1 och 11.4 – Körkort – Ömsesidigt erkännande – Räckvidden av skyldigheten till erkännande – Körkort som har bytts ut – Utbyte vid en tidpunkt då behörigheten att framföra motordrivna fordon hade dragits in av den utfärdande medlemsstaten – Bedrägeri – Avslag på ansökan om erkännande av ett körkort som utfärdats i samband med utbyte”

I mål C-112/19,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Verwaltungsgericht Aachen (Förvaltningsdomstolen i Aachen, Tyskland), genom beslut av den 4 februari 2019, som inkom till domstolen den 12 februari 2019, i målet

Marvin M.

mot

Kreis Heinsberg,

meddelar

DOMSTOLEN (tionde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Ilešič samt domarna E. Juhász (referent) och I. Jarukaitis,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Marvin M. genom H.D. Gebauer, Rechtsanwalt,

– Europeiska kommissionen, genom W. Mölls och N. Yerrell, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: tyska.

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 2.1, 11.1 och 11.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/126/EG av den 20 december 2006 om körkort (EUT L 403, 2006, s. 18).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Marvin M. och Kreis Heinsberg (distriktet Heinsberg, Tyskland) angående det senares beslut att inte erkänna det körkort som de nederländska myndigheterna hade utfärdat till Marvin M.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 I skälen 2 och 8 i direktiv 2006/126 anges följande:

”(2) Gemensamma körkortsbestämmelser är en grundläggande förutsättning för den gemensamma transportpolitiken, bidrar till att förbättra trafiksäkerheten och underlättar den fria rörligheten för människor som bosätter sig i en annan medlemsstat än den som utfärdat körkortet. Eftersom privata färdmedel fyller en viktig funktion, gynnas individernas fria rörlighet och etableringsfrihet om de har ett körkort som vederbörligen erkänns i värdmedlemsstaten. …

…

(8) Av trafiksäkerhetsskäl bör minimikrav fastställas för utfärdande av körkort. Det behövs en harmonisering av normerna för förarprov och utfärdande av körkort. I detta syfte bör de kunskaper, den förmåga och det beteende som är nödvändiga för att framföra motorfordon fastställas, och förarprovet bör utformas enligt dessa koncept. Minimikraven i fråga om fysisk och psykisk lämplighet för att framföra sådana fordon bör definieras på nytt.”

4 I artikel 1.1 i det direktivet föreskrivs följande:

”I enlighet med bestämmelserna i detta direktiv ska medlemsstaterna införa nationella körkort i överensstämmelse med den gemenskapsmall som fastställs i bilaga I. Emblemet på sidan 1 av körkort enligt gemenskapsmodellen skall innehålla nationalitetsbeteckningen för den medlemsstat som har utfärdat körkortet.”

5 Artikel 2 i samma direktiv har rubriken ”Ömsesidigt erkännande”. I artikel 2.1 föreskrivs följande:

”Körkort som är utfärdade av medlemsstaterna skall erkännas ömsesidigt.”

6 I artikel 7.1 i direktiv 2006/126 fastställs villkoren för utfärdande av körkort avseende körförmåga och sökandens bosättningsort inom den medlemsstat som utfärdar körkortet.

7 I artikel 11 i direktiv 2006/126 föreskrivs följande:

”1. Om innehavaren av ett giltigt nationellt körkort utfärdat av en medlemsstat har förlagt sin permanenta bosättningsort till en annan medlemsstat, får han eller hon begära att hans eller hennes körkort skall bytas ut mot ett likvärdigt körkort. Den medlemsstat som verkställer utbytet skall kontrollera för vilken kategori det inlämnade körkortet fortfarande är giltigt.

2. Om inte annat följer av tillämpningen av territorialprincipen i straffrätt och ordningsbestämmelser får den medlemsstat där innehavaren av ett körkort som har utfärdats av en annan medlemsstat har sin permanenta bosättningsort tillämpa sina nationella bestämmelser om begränsning, omhändertagande, återkallelse och ogiltigförklaring av körkort och, om det behövs, byta ut körkortet i detta syfte.

3. Den medlemsstat som verkställer utbytet skall återlämna det gamla körkortet till myndigheterna i den medlemsstat som har utfärdat körkortet och ange skälen för detta.

4. En medlemsstat skall vägra att utfärda ett körkort till en sökande vars körkort har begränsats, omhändertagits eller återkallats av en annan medlemsstat.

En medlemsstat skall vägra att erkänna giltigheten av ett körkort utfärdat av en annan medlemsstat till en person vars körkort har begränsats, omhändertagits eller återkallats på den förstnämnda medlemsstatens territorium.

…”

8 I artikel 15 i direktiv 2006/126, i den version som gällde vid tiden för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen, föreskrevs följande:

”Medlemsstaterna ska bistå varandra vid genomförandet av detta direktiv och ska utbyta upplysningar om de körkort som de har utfärdat, bytt ut, ersatt, förnyat eller återkallat. De ska använda det nätverk av EU-körkort som upprättats för detta ändamål …”

Tysk rätt

9 I 29 § 1 i Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (förordningen om personers tillträde till vägtrafik), i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet, föreskrivs följande:

”1. Innehavare av utländska körkort får, med de begränsningar som anges i detta körkort, framföra motorfordon inom landet om de inte är permanent bosatta där, i den mening som avses i 7 §”.

10 I 29 § 3 i den förordningen föreskrivs följande:

”Behörigheten enligt punkt 1 gäller inte för innehavare av ett utländskt körkort,

…

3. om en domstol i Tyskland har beslutat att körkortet tillfälligt eller slutgiltigt ska dras in eller en förvaltningsmyndighet har fattat ett omedelbart verkställbart eller slutgiltigt beslut om indragning,

…

I de fall som avses i första meningen kan myndigheten genom förvaltningsbeslut fastställa att behörighet saknas.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

11 Av de tyska myndigheterna erhöll Marvin M. den 3 juli 2008 ett körkort för fordon i kategorierna AM och B samt, den 1 juli 2015, för fordon i kategori T.

12 Vid en trafikkontroll den 9 juni 2016 konstaterades att Marvin M. framförde motorfordon under narkotikapåverkan. Den 20 september 2016 underrättades han om att de behöriga tyska myndigheterna hade för avsikt att återkalla hans förarbehörighet.

13 Efter att den 29 september 2016 ha underrättat nämnda myndigheter om att han inte längre var bosatt i Tyskland lämnade Marvin M. den 13 oktober 2016 in en anmälan om hemvist i Nederländerna, där han den 1 november 2016 ansökte om att hans tyska körkort skulle bytas ut mot ett nederländskt körkort.

14 Genom ett omedelbart verkställbart beslut av den 9 november 2016, som delgavs Marvin M. den 12 november 2016, återkallade Kreis Heinsberg (distriktet Heinsberg) hans förarbehörighet och ålade honom att utan dröjsmål återlämna körkortet.

15 Efter att den 14 november 2016 ha konstaterat att Marvin M. hade rätt att framföra motordrivna fordon mot bakgrund av uppgifterna i databasen för Europeiska unionens körkortsnätverk (nedan kallad SPER), utfärdade den myndighet i Nederländerna som ansvarar för utbyte av körkort den 17 november 2016 ett nederländskt körkort till Marvin M. i utbyte mot hans tyska körkort. Detta utbyte delgavs Kreis Heinsberg (distriktet Heinsberg) genom skrivelse av den 5 december 2016, till vilken fogades Marvin M:s tyska körkort.

16 Efter det att de nederländska myndigheterna hade underrättats av Kreis Heinsberg (distriktet Heinsberg) om att Marvin M:s förarbehörighet hade återkallats, meddelade de den 4 januari 2017, efter begäran, att de stod fast vid utfärdandet av körkortet, på grund av att den ovannämnda databasen, vid tidpunkten för ansökan om byte, inte innehöll någon uppgift om begränsning av hans förarbehörighet.

17 Vid en trafikkontroll i Tyskland den 17 januari 2017 påpekade polisen att Marvin M. saknade giltig behörighet att köra i denna medlemsstat.

18 I beslut av den 5 september 2017 konstaterade Kreis Heinsberg (distriktet Heinsberg) att det körkort som hade utfärdats till Marvin M. i Nederländerna inte gav honom rätt att framföra fordon i Tyskland.

19 Marvin M. överklagade detta beslut till Verwaltungsgericht Aachen (förvaltningsdomstolen i Aachen, Tyskland).

20 Den domstolen anser att de tyska myndigheterna är skyldiga att erkänna ett körkort som har erhållits genom utbyte av ett första körkort på samma sätt som de är skyldiga att erkänna ett körkort som utfärdats till följd av att ett lämplighetsprov har avlagts för att framföra motordrivna fordon. Den domstolen är emellertid benägen att anse att en medlemsstat, med hänsyn till målen att säkerställa trafiksäkerheten och att skydda vägtrafikanternas liv, med stöd av artikel 11.4 i direktiv 2006/126, får vägra att erkänna ett körkort som har erhållits genom utbyte när utbytet har ägt rum efter det att den medlemsstat som utfärdade det utbytta körkortet har återkallat förarbehörigheten.

21 Om det skulle anses att artikel 11.4 i direktiv 2006/126 inte är tillämplig, vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida ett undantag från principen om ömsesidigt erkännande är tillåtet om den medlemsstat i vilken frågan uppkommer om erkännande av körkort, på grundval av obestridliga uppgifter, kan fastställa att det materiella tillståndet att framföra motorfordon inte längre förelåg vid tidpunkten för utbytet av körkortet.

22 Mot denna bakgrund beslutade Verwaltungsgericht Aachen (Förvaltningsdomstolen i Aachen) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:

”1) Ska artikel 2.1 i direktiv [2006/126/EG] tolkas så, att medlemsstaterna har en strikt skyldighet att erkänna ett körkort, inklusive de behörigheter att framföra motorfordon som följer därav, även om denna handling har utfärdats på grundval av utbyte av ett körkort i enlighet med artikel 11.1 i direktiv [2006/126]?

2) Om fråga 1 ska besvaras jakande: Får en medlemsstat vägra att erkänna ett körkort som bytts ut i enlighet med artikel 11.4 andra stycket i direktiv [2006/126] om den utfärdande medlemsstaten har verkställt utbytet vid en tidpunkt då den medlemsstat från vilken den materiella behörigheten att framföra motorfordon härrör redan hade återkallat denna behörighet?

3) Om fråga 2 ska besvaras nekande och det föreligger en skyldighet att erkänna körkortet: Får en medlemsstat i vart fall vägra att erkänna ett körkort som bytts ut om den medlemsstat, inom vilken frågan om erkännande av körkortet uppkommer, på grundval av ”obestridliga uppgifter” kan konstatera att den materiella behörigheten att framföra motorfordon inte längre förelåg vid tidpunkten då utbytet verkställdes?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

23 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 2.1 i direktiv 2006/126 ska tolkas så, att det formlösa ömsesidiga erkännande som föreskrivs i den bestämmelsen är tillämpligt på körkort som har utfärdats efter ett utbyte enligt artikel 11.1 i direktivet.

24 Domstolen erinrar om att det i artikel 2.1 i direktiv 2006/126 föreskrivs att ”[k]örkort som är utfärdade av medlemsstaterna ska erkännas ömsesidigt”.

25 Enligt domstolens fasta praxis föreskrivs i denna bestämmelse ett formlöst ömsesidigt erkännande av körkort som utfärdats av medlemsstaterna (dom av den 26 oktober 2017, I, C-195/16, EU:C:2017:815, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

26 Eftersom det i nämnda bestämmelse inte görs någon åtskillnad beroende på hur körkortet utfärdas, det vill säga utfärdande efter godkänt resultat vid de prov som föreskrivs i artikel 7 i direktiv 2006/126, eller efter ett utbyte enligt artikel 11.1 i samma direktiv, gäller principen om ömsesidigt erkännande även för körkort som har utfärdats genom ett sådant utbyte, med förbehåll för de undantag som föreskrivs i direktivet.

27 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan besvaras enligt följande: Artikel 2.1 i direktiv 2006/126 ska tolkas så, att det formlösa ömsesidiga erkännande som föreskrivs i den bestämmelsen är tillämpligt på körkort som har utfärdats efter ett utbyte enligt artikel 11.1 i direktivet, med förbehåll för de undantag som föreskrivs i direktivet.

Den andra och den tredje frågan

28 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra och den tredje frågan, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 11.4 andra stycket i direktiv 2006/126 ska tolkas så, att en medlemsstat får vägra att erkänna ett körkort som är resultatet av ett utbyte enligt artikel 11.1 i direktivet med motiveringen att denna medlemsstat före utbytet hade återkallat behörigheten att framföra motordrivna fordon för innehavaren av det körkort som bytts ut.

29 Den hänskjutande domstolen har ställt dessa frågor mot bakgrund av den omständigheten att Marvin M. dels, innan de nederländska myndigheterna utfärdade ett körkort enligt det förfarande för utbyte som föreskrivs i artikel 11.1 i direktiv 2006/126, hade begått en överträdelse i Tyskland som hade lett till att hans förarbehörighet hade återkallats, i samband med vilket hans körkort emellertid inte hade återlämnats till de tyska myndigheterna, dels att de nederländska myndigheterna, som efter att det nya körkortet hade utfärdats, hade informerats om att förarbehörigheten hade återkallats, valde att upprätthålla giltigheten av det körkort som hade utfärdats till Marvin M.

30 Om innehavaren av ett giltigt körkort utfärdat av en medlemsstat har förlagt sin permanenta bosättningsort till en annan medlemsstat får han eller hon, enligt artikel 11.1 i direktiv 2006/126, begära att hans eller hennes körkort ska bytas ut mot ett likvärdigt körkort.

31 Enligt denna bestämmelse ankommer det i detta avseende på den medlemsstat som verkställer utbytet att kontrollera för vilken kategori det inlämnade körkortet fortfarande är giltigt. I detta syfte föreskrivs i artikel 15 i det direktivet att medlemsstaterna ska bistå varandra och utbyta information om de körkort som de har utfärdat, utbytt, ersatt, förnyat eller återkallat, och därvid använda Europeiska unionens körkortsnätverk.

32 I förevarande fall kontrollerade de nederländska myndigheterna, som det har erinrats om i punkt 15 ovan, den 14 november 2016 giltigheten av Marvin M:s körkort i databasen för Europeiska unionens körkortsnätverk och utfärdade den 17 november 2016 ett nytt körkort till honom.

33 Eftersom det, såsom framgår av svaret på den första frågan, i artikel 2.1 i direktiv 2006/126 föreskrivna ömsesidiga erkännandet utan formaliteter är tillämpligt på körkort som har utfärdats av en medlemsstat efter ett utbyte enligt artikel 11.1 i direktivet, kan andra medlemsstater i princip inte kontrollera att de villkor för utfärdande som föreskrivs i direktivet är uppfyllda. Innehav av ett körkort som har utfärdats av en medlemsstat måste nämligen anses utgöra bevis för att körkortshavaren vid utfärdandet uppfyllde nämnda villkor (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 april 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, punkt 47).

34 Domstolen har visserligen slagit fast att om det är möjligt att, inte på grundval av uppgifter från värdmedlemsstaten utan på grundval av uppgifter i själva körkortet eller andra obestridliga uppgifter från den utfärdande medlemsstaten, fastställa att ett av de villkor för utfärdande som föreskrivs i direktiv 2006/126 inte är uppfyllda, kan värdmedlemsstaten, på vars territorium innehavaren av nämnda körkort har fått sitt tidigare körkort indraget, vägra att erkänna körkortet (se, för ett liknande resonemang, domar av den 26 juni 2008, Zerche m.fl., C-334/06–C-336/06, EU:C:2008:367, punkterna 69 och 70, och dom av den 26 juni 2008, Wiedemann och Funk, C-329/06 och C-343/06, EU:C:2008:366, punkt 72).

35 I förevarande fall framgår emellertid, som Europeiska kommissionen har påpekat, den omständigheten att de tyska myndigheterna redan hade återkallat Marvin M:s förarbehörighet vid den tidpunkt då de nederländska myndigheterna bytte ut körkortet varken av körkortet i sig eller av någon annan information från den utfärdande medlemsstaten.

36 Enligt artikel 11.4 andra stycket i direktiv 2006/126 ska ”[e]n medlemsstat vägra att erkänna giltigheten av ett körkort utfärdat av en annan medlemsstat till en person vars körkort har begränsats, omhändertagits eller återkallats på den förstnämnda medlemsstatens territorium”.

37 Det framgår av uttrycket ”vägra att erkänna” att denna bestämmelse inte föreskriver en möjlighet utan en skyldighet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 april 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, punkt 53, och dom av den 21 maj 2015, Wittmann, C-339/14, EU:C:2015:333, punkt 24).

38 Domstolen har slagit fast att enligt lydelsen i denna bestämmelse är det tillåtet för varje medlemsstat, och inte endast den medlemsstat där den berörde har sin permanenta bosättningsort, att vägra att erkänna giltigheten av ett körkort som har utfärdats av en annan medlemsstat (dom av den 23 april 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, punkt 55).

39 Domstolen fann närmare bestämt att artikel 11.4 andra stycket i direktiv 2006/126 gör det möjligt för en medlemsstat som inte är bosättningsmedlemsstat att, med stöd av sin nationella lagstiftning och på grund av att innehavaren av ett körkort som har utfärdats i en annan medlemsstat har gjort sig skyldig till en överträdelse, vidta åtgärder som är begränsade till detta territorium och som är begränsade till att vägra att erkänna giltigheten av detta körkort inom detta territorium (se för ett liknande resonemang, dom av den 23 april 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, punkt 60).

40 Domstolen har i detta avseende preciserat att artikel 11.4 andra stycket i direktiv 2006/126 avser åtgärder som vidtas enligt en medlemsstats straffrätt och ordningsbestämmelser och som påverkar giltigheten inom den medlemsstatens territorium av ett körkort som utfärdats av en annan medlemsstat (dom av den 23 april 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, punkt 61).

41 Domstolen har tidigare slagit fast att om en medlemsstat förpliktades att erkänna giltigheten av ett körkort som en annan medlemsstat utfärdat till en person, trots att förbud utfärdats i den förstnämnda av dessa medlemsstater mot att denna person erhåller ett körkort där på grund av gärningar som begåtts innan körkortet utfärdades av den andra av dessa medlemsstater, skulle detta innebära att de som i en medlemsstat gör sig skyldiga till gärningar som kan ge anledning till en sådan åtgärd gavs incitament att bege sig till en annan medlemsstat för att erhålla ett nytt körkort och därmed undgå de administrativa eller straffrättsliga konsekvenserna av gärningarna. Därmed skulle det förtroende som ligger till grund för systemet med ömsesidigt erkännande av körkort slutgiltigt raseras (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 maj 2015, Wittmann, C-339/14, EU:C:2015:333, punkt 30 och där angiven rättspraxis).

42 Dessa överväganden gäller även när körkortet har utfärdats i samband med ett utbyte enligt artikel 11.1 i direktiv 2006/126. Vägran att erkänna ett körkort som härrör ur ett sådant byte motsvarar även det mål av allmänt samhällsintresse som en förbättring av trafiksäkerheten utgör (se för ett liknande resonemang, 22 maj 2014, Glatzel, C-356/12, EU:C:2014:350, punkt 51 och där angiven rättspraxis) och till vilken direktiv 2006/126 bidrar enligt lydelsen i skäl 2 i detsamma (dom av den 26 oktober 2017, I, C-195/16, EU:C:2017:815, punkt 51).

43 Det följer emellertid av domstolens praxis att en medlemsstat inte kan åberopa artikel 11.4 andra stycket i direktiv 2006/126 för att på obestämd tid vägra att erkänna giltigheten av ett körkort som har utfärdats av en annan medlemsstat, när innehavaren av detta körkort inom dess territorium har varit föremål för en restriktiv åtgärd (dom av den 23 april 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, punkt 76 och där angiven rättspraxis).

44 Vad gäller följderna av en sådan åtgärd har domstolen slagit fast att en medlemsstat som vägrar att erkänna giltigheten av ett körkort under sådana omständigheter är behörig att fastställa de villkor som innehavaren av ett körkort måste uppfylla för att återfå rätten att framföra motorfordon på dess territorium. Domstolen angav att det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva huruvida

den aktuella medlemsstaten, enligt sina egna bestämmelser, i själva verket inte på obestämd tid motsätter sig erkännande av ett körkort som utfärdats av en annan medlemsstat och att det därvid ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera huruvida villkoren i den förstnämnda av dessa medlemsstaters lagstiftning, i enlighet med proportionalitetsprincipen, inte går utöver vad som är ändamålsenligt och nödvändigt för att uppnå det mål som eftersträvas med direktiv 2006/126, nämligen att förbättra trafiksäkerheten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 april 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, punkt 84).

45 Enligt domstolens fasta praxis får en enskild emellertid inte åberopa en unionsbestämmelse på ett sätt som är bedrägligt eller utgör missbruk (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 februari 2006, Halifax m.fl., C-255/02, EU:C:2006:121, punkt 68, och dom av den 16 oktober 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punkt 34).

46 Principen om förbud mot bedrägeri och rättsmissbruk som uttrycks i denna rättspraxis utgör en allmän unionsrättslig princip som enskilda måste iaktta. Tillämpningen av unionsbestämmelser kan nämligen inte utsträckas till att omfatta sådana förfaranden som genomförs i syfte att erhålla förmåner enligt unionsrätten genom bedrägeri eller missbruk (dom av den 6 februari 2018, Altun m.fl., C-359/16, EU:C:2018:63, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

47 För att kunna konstatera att ett bedrägeri har begåtts krävs det särskilt att det föreligger ett antal samstämmiga indicier som visar att såväl ett objektivt som ett subjektivt rekvisit är uppfyllt. När det gäller omständigheterna i det nationella målet utgörs det objektiva rekvisitet av att villkoren för att byta ut körkort enligt artikel 11.1 i direktiv 2006/126 inte är uppfyllda. Det subjektiva rekvisitet utgörs av den berörda personens avsikt att kringgå eller undandra sig villkoren för ett sådant utbyte för att erhålla den förmån som följer därav (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 februari 2018, Altun m.fl., C-359/16, EU:C:2018:63, punkterna 50–52).

48 Av detta följer att när det visar sig att en person har erhållit ett körkort på ett bedrägligt sätt, i samband med ett utbyte enligt artikel 11.1 i direktiv 2006/126, kan denne inte vid något tillfälle göra anspråk på att det körkort som erhållits på detta sätt ska erkännas i en medlemsstat.

49 I förevarande mål underrättades Marvin M, enligt de faktiska omständigheter som den hänskjutande domstolen har redogjort för och som det erinras om ovan i punkterna 12–15, den 20 september 2016 om de tyska myndigheternas avsikt att återkalla hans förarbehörighet. Efter delgivningen anmälde Marvin M att han lämnat Tyskland, och den 13 oktober 2016 att han var bosatt i Nederländerna, och begärde den 1 november 2016 att hans tyska körkort skulle bytas ut mot ett nederländskt körkort, vilket utfärdades till honom den 17 november 2016.

50 Det framgår av dessa omständigheter samt av den tyska och den nederländska regeringens skriftliga svar på domstolens frågor att Marvin M. under förfarandet vid de nederländska myndigheterna inte uppgav att de tyska myndigheterna hade för avsikt att återkalla hans körkort, vilket han emellertid hade underrättats om, och att han inte heller senare underrättade de nederländska myndigheterna om att han hade delgetts ett beslut om återkallelse av hans tillstånd att köra den 12 november 2016, trots att de sistnämnda myndigheterna ännu inte hade tagit ställning till hans ansökan om utbyte.

51 Det ankommer på den hänskjutande domstolen att, efter att ha kontrollerat uppgifterna i föregående punkt, bedöma om Marvin M:s beteende i syfte att erhålla ett nytt körkort genom att byta ut sitt körkort enligt artikel 11.1 i direktiv 2006/126, under perioden från den trafikkontroll som han blev föremål för den 9 juni 2016 tills dess att det nya körkortet utfärdades den 17 november 2016, utgör missbruk eller bedrägeri. Om så är fallet ska beslutet att vägra att erkänna hans körkort anses vara slutgiltigt.

52 Mot denna bakgrund ska den andra och den tredje frågan besvaras enligt följande: Artikel 11.4 andra stycket i direktiv 2006/126 ska tolkas så, att en medlemsstat får vägra att erkänna ett körkort som har bytts ut enligt artikel 11.1 i det direktivet med motiveringen att den medlemsstaten hade återkallat körkortsinnehavarens förarbehörighet före utbytet.

Rättegångskostnader

53 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tionde avdelningen) följande:

1) **Artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/126/EG av den 20 december 2006 om körkort ska tolkas så, att det formlösa ömsesidiga erkännande som föreskrivs i den bestämmelsen är tillämpligt på körkort som har utfärdats efter ett utbyte enligt artikel 11.1 i direktivet, med förbehåll för de undantag som föreskrivs i direktivet.**

2) **Artikel 11.4 andra stycket i direktiv 2006/126 ska tolkas så, att en medlemsstat får vägra att erkänna ett körkort som har bytts ut enligt artikel 11.1 i det direktivet med motiveringen att den medlemsstaten hade återkallat körkortsinnehavarens förarbehörighet före utbytet.**

Underskrifter